

СРЕЩУ КОЛЕДА

— Хайде, Върке, гледай да те не излъже нѣкой. Ще ходишъ изъ бирариитѣ, кафенетата, а довечера пакъ тука ще се срещнемъ. Бързай!

Димо притисна подъ мишница голѣмия топъ вестници, щипна зачервената отъ студъ бузичка на сестричето си и побегна нагоре изъ улицата.

— Вестници!

Зима. Въздухътъ е замреженъ отъ гжсто прелитащитѣ снѣжинки. Улицитѣ, кжситѣ, трамваитѣ всичко е побѣлѣло отъ снѣгъ. Довечера е коледа — рождество Христово! Хиляди

Кжщата на революционера, поетъ и публицистъ Любенъ Каравеловъ въ Копривница

хора бързатъ насамъ-нататъкъ, влизатъ въ магазинитѣ, купуватъ разни играчки, подаръци, украшения за елхи, излизатъ пакъ забързватъ, подгонени отъ студа, посипвани отъ малки, като мушици, снѣжинки. Нахлупилъ смачкания си каскетъ, Димо пѣргаво се провира изъ навалицата, подканвайки минувачитѣ съ звънливия си гласъ:

— Вестници, купете си, моля!

Студено е. Хвърчатъ рояци малки снѣжни мушици. Димо потръпва подъ кжсото си палтенце и сълзи отъ студъ препрежватъ очитѣ му. Той е пѣхналъ ржце въ джебоветѣ на панталонитѣ си, но пакъ прѣститѣ му сж посинѣли отъ студъ и вече не може да ги свива. Ехъ, че пѣкъ и студъ ли е! —